

“Unite
Goans
to help
each other”

Issue No. 23

For Private Circulation only

AAMI GOENKAR

For Goans, Of Goans, By Goans

In this issue...

- Cricket Academy 1
- सत्याग्रहाची मोहीम 2
- कवीवर्य शंकर रामाणी 3
- Medium of Instruction 4
- Public Outcry 5
- Goan Jewels 6
- Felicitation of the Sons .. 7
- Congratulation 8

JUNE 2011

South Goa gets its first cricket academy

The day of April 16, 2011 ended by creating a significant milestone in the history of AAMI GOENKAR. A cricket coaching academy in the memory of a distinguished Goan son and Indian test cricketer Late Shri Dilip Sardesai commenced its selection and training activities that day. The Academy is being run under Lalchand Rajput sports and education trust. Past Indian Test cricketer and main trustee of the Trust, Shri Lalchand Rajput actively participated in the selection process. All together 40 players in the age group of under 14 years and under 16 years were selected out of more that 125 players who attended the selection camp. The academy will train the players free of any charges all round the year. Shri Rajdeep

Sardesai and Smt Nandini Sardesai, Late Shri Sardesai's son and wife will act as directors of the academy with some other distinguished personalities.

Thus, AAMI GOENKAR not only redeemed its pledge made on the day of Shri Sardesai's sad demise but also gave south Goa its first cricket coaching academy. The parents of the selected players expressed their gratitude to AAMI GOENKAR and also expressed their full appreciation to the quality of training conducted by trainers Shri Vinod Dhamaskar, Shri Rajesh Raikar and Shri Vishwanath Reddy.

AAMI GOENKAR appeals to all Goenkars to come forward to support this Academy.

Editorial Board : Shri Brahmanand D. Gaitonde

Shri Mohan K. Sanzgiri

Dr. Smt. Asmita S. Hegde

सत्याग्रहाची मोहीम

– जगन्नाथ पेडणेकर

महात्मा गांधीजींनी दक्षिण आफ्रिकेतील स्थानिक व भारतीय यांच्यावर होणारा अन्याय दूर करण्यासाठी सत्याग्रहाच्या तंत्राचा उपयोग केला होता. महात्माजी १९१५ मध्ये आफ्रिकेतून भारतात परत आले. १९२० मध्ये भारतीय असंतोषाचे जनक लोकमान्य टिळक यांचे निधन झाल्यावर स्वातंत्र्य आंदोलनाची सूत्रे म. गांधी यांच्याकडे आली.

१९२० मध्ये नागपूर येथे भरलेल्या अखिल भारतीय काँग्रेसच्या अधिवेशनात गांधीजींच्या नेतृत्वाला व सत्याग्रहाच्या आंदोलनाला संमती देण्यात आली. १९४७ मध्ये भारत स्वतंत्र झाला.

“गोमंतक भारतीय संघराज्यात विलीन करण्यासाठी जो शांततामय सत्याग्रह करण्याचा तो गोमंतकीयांनी केला तर मी त्याला विरोध करणार नाही.” असे भारताचे पहिले पंतप्रधान पंडित जवाहरलाल नेहरू म्हणाले होते, परंतु गोमंतक हा भारताचा अविभाज्य भाग असल्यामुळे भारतीय जनतेने या सत्याग्रहात भाग घेतला पाहिजे असे विरोधी पक्षांच्या नेत्यांचे म्हणणे होते.

१५ ऑगस्ट १९५४ या दिवसापासून सत्याग्रहाचे आंदोलन सुरु करण्याची घोषणा करण्यात आली व श्री. केशवराव जेधे यांच्या नेतृत्वाखाली ‘गोवा विमोचन सहायक समिती’ स्थापन करण्यात आली. या समितीमध्ये श्री. जयंतराव टिळक, श्री. ना. ग. गोरे, श्री. गणपतराव नलावडे, श्री. रामभाऊ म्हाळगी, श्री. महादेवशास्त्री जोशी व इतर मान्यवर नेते होते.

सत्याग्रहाचे पर्व सुरु झाले. म्हापसे येथील सुप्रसिद्ध मारुती मंदिरासमोर भरणाच्या गोवा नॅशनल काँग्रेसच्या नवव्या अधिवेशनाच्या अध्यक्षता होत्या सौ. सुधाताई जोशी. तर्कतीर्थ लक्ष्मण शास्त्री जोशी यांच्या त्या पत्नी. लक्ष्मणशास्त्री जोशींनी हिंदू धर्माची समीक्षा व वैदिक संस्कृतीचा विकास हे दोन विचार प्रवर्तक ग्रंथ व भारतीय संस्कृती कोशांची निर्मिती केली आहे. त्यांची साहित्य संपदा विपूल आहे. १९८० साली डिचोली, गोवा येथील छत्रपती शिवाजी मैदानावर भरलेल्या गोमंतक साहित्य संमेलनाचे ते अध्यक्ष होते.

सौ. सुधाताई जोशी यांच्या अध्यक्षतेखाली भरणारे अधिवेशन म्हापसा, गोवा येथे भरणार अशी घोषणा नॅशनल काँग्रेस गोवाने केली होती. त्यानुसार शहरात पोलिसांचा कडेकोट बंदोबस्त होता. परंतु निश्चित स्थळाची माहिती नसल्यामुळे त्यांना या स्थळाची माहिती नव्हती.

स्वागताध्यक्ष श्री. श्रीपाद ससे यांनी अध्यक्षता सौ. सुधा जोशी यांना हार घालून त्यांचे स्वागत केले व अधिवेशनाला प्रारंभ झाला. यावेळी त्यांच्याबरोबर उपस्थित असलेल्या सत्याग्रहींनी पत्रके वाटली व तिरंगी ध्वज उभारून ‘जयहिंद’च्या घोषणा दिल्या. सौ. सुधाताईंनी आपले अध्यक्षीय भाषण सुरु करून तीन-चार मिनिटे झाली असतील एवढ्यात पोर्तुगीज पोलीस तिथे आले व त्यांनी लाठीमार सुरु केला. त्यांनी सौ. सुधाताईंना पण झोडपण्यास सुरुवात केली.

म्हापशाहून त्यांना व्हॅनमधून पणजीला नेण्यात आले. तिथे मिस्त्रिस आर्जेती मोंतैस याने सर्व सत्याग्रहींच्या थोबाडीत मारून त्यांना पोलीस स्थानकाच्या एका कोठडीत ढकलले. सुधाताईंबरोबर १३ सत्याग्रही होते. हे अधिवेशन दिनांक ६ एप्रिल १९५५ या दिवशी संध्याकाळी भरविण्यात

आले होते. गोमंतक मुक्त झाल्यावर सौ. सुधाताईंची तुरुंगातून सुटका झाली.

१५ ऑगस्ट १९५५ या दिवशी पत्रादेवी मार्गे मार्क फर्नांडिस यांच्या नेतृत्वाखाली सत्याग्रहींची तुकडी तोरसेहून न्हयमाग येथे आली व तिथे त्यांना अटक झाली. लष्करी न्यायालयाने श्री. मार्क फर्नांडिस यांना ८ वर्षे कारावास व १५ वर्षे नागरिक अधिकार निलंबित अशी शिक्षा दिली.

याच दिवशी आल्फ्रेड आफोंस व रामकृष्ण कर्णे यांच्या नेतृत्वाखाली तेरेखोलच्या किल्ल्यावर सत्याग्रह झाला. आल्फ्रेड आफोंस यांना ८ वर्षे सश्रम कारावास व १६ वर्षे नागरिक अधिकार निलंबित तर श्री रामकृष्ण कर्णे यांना ७ वर्षे तुरुंगवास अशी शिक्षा झाली. श्री. हेमंत सोमण यांनी १५ ऑगस्ट या दिवशी पणजी येथील सचिवालयावर वैयक्तिक सत्याग्रह केला.

१५ ऑगस्ट या दिवशी १९ सत्याग्रहींचा जथा घेऊन माजाळीमार्गे पोळे इथे श्री टोनी डी सौजा यांनी सत्याग्रह केला. टोनी डी सौजा यांना २६ वर्षे ८ महिने कारावास व २० वर्षे नागरिक अधिकारापासून वंचित करण्यात आले.

२६ जानेवारीला म्हापसे इथे श्री. श्यामसुंदर नायक यांच्या नेतृत्वाखाली सत्याग्रह झाला. त्यांच्या तुकडीत श्री. रवींद्र सिरसाट, अनिल बुर्ये आदी सत्याग्रहींनी भाग घेतला. त्यांच्या तुकडीत आठ तरुण होते. हा सत्याग्रह म्हापसे येथील मारुतीच्या देवळासमोर झाला.

२५ जानेवारी १९५४ या दिवशी सिंधू देशपांडे यांनी पणजीत सत्याग्रह केला. त्यांच्याबरोबर श्री. लक्ष्मण गोवेकर हे म्हापसे येथील स्वातंत्र्यसैनिक होते. १४ जानेवारीला सिंधुताईंची सुटका झाली. मग भूमिगत राहून त्यांनी गोमंतकात जागृती व संघटना बांधण्याचा प्रयत्न केला. त्यावेळी त्यांना पकडण्यात आले. सिंधू देशपांडे यांना १० वर्षे सक्त मजुरीची शिक्षा व त्यानंतर भारतीय सीमेत हद्दपार करण्यात यावे अशी शिक्षा झाली.

थोर क्रांतिकारक सेनापती बापट व प्रजासमाजवादी पक्षाचे नेते श्री. न. ग. गोरे यांनी १८ मे १९५५ या दिवशी गोमंतकात सत्याग्रह केला. पोर्तुगीज पोलिसांनी त्यांच्या डोक्यावर दंडुक्याचे प्रहार केले. तेव्हा ते मुच्छित होऊन खाली कोसळले तर सेनापती बापट यांची शेंडी उपटून त्यांचा उपहास करण्यात आला. मारहाणीमुळे त्यांची बरगडी मोडली गेली. बॅ. नाथ पै यांनी कॅसरलॉक जवळ रेल्वे मार्गावर सत्याग्रह केला. त्यांच्या तुकडीत २२ सत्याग्रही होते.

गोवा विमोचन सहायक समितीच्या आवाहनाला प्रतिसाद देण्यासाठी समाजवादी नेते श्री. शिरुभाऊ लिमये सत्याग्रहींची एक मोठी तुकडी घेऊन गोव्यात त्यांनी सत्याग्रह केला. त्यांना दहा वर्षांचा कारावास व शिक्षा पूर्ण झाल्यावर पोर्तुगीज प्रदेशातून हद्दपार अशी शिक्षा झाली.

अखिल भारतीय जनसंघाचे सचिव श्री. जगन्नाथराव जोशी यांच्या नेतृत्वाखाली १४७ सत्याग्रहींची तुकडी दिनांक २५ जून १९५५ या दिवशी सावंतवाडी मार्गे गोवा विमोचन समितीच्या वतीने गोमंतकात निघाली. हे सर्व सत्याग्रही लहान-लहान तुकड्या करून विविध मार्गांनी गोमंतकात शिरले. श्री. जगन्नाथराव जोशी यांना नईबाग, पेडणे इथे अटक करण्यात आली. त्यांना पणजीच्या लष्करी न्यायालयाने १० वर्षे सक्त मजुरीची शिक्षा व दोन वर्षे दंड अशी शिक्षा २४ ऑक्टोबर १९५५ या दिवशी ठोठावली व शिक्षेची मुदत संपताच त्यांना भारतात हद्दपार करण्यात यावे अशी ती शिक्षा

होती.

लोकसभेचे सभासद व अखिल भारतीय हिंदू महासभेचे सचिव प्रा. व्ही. जी. देशपांडे यांनी १८ जून १९५५ या दिवशी माजाळीमार्गे गोव्यात प्रवेश केला. त्यांचा छळ केल्यावर दिनांक २० जून या दिवशी माजाळीमार्गे त्यांना भारतात परत पाठविण्यात आले.

गोव्यातील पोर्तुगीज राज्यात कायदा, विधिनियम या गोष्टींना स्थान नव्हते. गोव्यातील लष्करी न्यायालयाने शिक्षा दिलेल्या सिंधू देशपांडे,

कविवर्य शंकर रामाणी हे माझे सख्खे मामा. आम्ही त्यांना आनंद मामा म्हणत होतो. माझे प्राथमिक शिक्षण शंकर रामाणी यांच्या सहवासात म्हणजे आजोळी झाले.

माझी आई सौ. काशिबाई म्हणजे आनंद मामांची बहिण. तिच्यावर त्यांचे अधिक प्रेम होते. आनंद मामा प्रेमळ व कवी मनाचे होते.

त्यांचा जन्म गोमंतकातील बेतीवेरे इथे २६ जून १९२३ या दिवशी झाला. त्यांचे प्रारंभिक शिक्षण मराठी भाषेत झाले. पोर्तुगीज शिक्षण घेतल्यावर त्यांनी नदी परिवहन विभागात काम केले. १८ जून १९४६ या दिवशी डॉ. राममनोहर लोहिया यांनी मडगाव येथील मैदानात प्रकट सभा घेऊन गोमंतकीय जनतेला आंदोलनाचे आवाहन केले होते. तेव्हा पोर्तुगीज शासनाचा निषेध म्हणून काळी फीत परिधान करून ते आपल्या शासकीय कार्यालयात गेले होते. अशा या संवेदनशील, देशाभिमानी कवी मनाच्या मामाबद्दल आम्हाला सार्थ अभिमान वाटतो.

त्यांच्या साहित्य साधनेची गोव्याने, महाराष्ट्राने व भारत सरकारने खूप प्रशंसा केली. प्रारंभी त्यांच्या कविता सत्यकथा या मासिकात प्रसिद्ध होत. त्यावेळी कविता सूचली की ते मला वाचून दाखवीत. मला कवितेतले काही समजत नव्हते, पण मामांनी कविता वाचून दाखविली की मी माझा उत्कृष्ट हा अभिप्राय देत असे.

कविवर्य शंकर रामाणी

- सौ. नयना भेंडे-पेडणेकर

सुधाताई जोशी आदी काही सत्याग्रही पणजीच्या पोलीस ठाण्यातच होत्या. या महिला सत्याग्रहींना नियमानुसार कोणत्यातरी तुरुंगात पाठविणे आवश्यक होते. पण सरकारने या गोष्टीकडे काणा डोळा केला. आपल्याला कोणत्यातरी कारागृहात ठेवावे यासाठी या महिलांनी ठाण्यातच अन्न सत्याग्रह केला. त्यांच्या अन्न सत्याग्रहाला १५ दिवस होत आल्यावर सरकार घाबरले व त्यांना केपे येथील कारागृहात पाठविण्यात आले.

१९५९ या वर्षी त्यांचा 'कातरवेळ' हा कविता संग्रह प्रथमच प्रसिद्ध झाला. सागर साहित्य प्रकाशनाने हा कविता संग्रह प्रसिद्ध केला. त्या संग्रहाला प्रसिद्ध मराठी कवी पु. शि. रेगे यांनी प्रस्तावना लिहिली आहे. त्यानंतर १९६७ मध्ये 'आभाळवाटा', १९७९ मध्ये 'पालाण' तर सन २००० मध्ये 'दर्पणिचे दीप' व 'गभागार' हे कविता संग्रह मौज प्रकाशनाने प्रसिद्ध केले. या सर्व पाचही कविता संग्रहांना मराठी वाचकांनी उचलून धरले. त्याचबरोबर त्यांनी जोगलांचे झाड, निळे निळे ब्रह्म, ब्रह्मकमळ व निरंजन हे चार कोंकणी कवितासंग्रह लिहिले. १९६६ मध्ये त्यांच्या 'निळे निळे ब्रह्म' या कविता संग्रहास साहित्य अकादमीचा पुरस्कार प्राप्त झाला तर कला अकादमी गोवाने त्यांना गोमंत शारदा पुरस्कार देऊन त्यांचा गौरव केला.

इतर गोमंतकीयांप्रमाणे त्यांना मासे खूप आवडत. त्यांचे मासे खाण्याचे वेड इतके होते की साखर भातासारखे पक्वान असले तरी त्यावर माशाचा तुकडा ठेवून ते खात. त्यांची पत्नी म्हणजे माझी मामी तर सुगरणच. सौ. रेखा - आम्ही तिला बाईबाय म्हणायचो - माशांचे अनेक स्वादिष्ट प्रकार करीत असे. आनंदमामा म्हणजे शंकर रामाणी आज आपल्यात नाहीत. परंतु दर्पणिचे दीप लावून ते गेले. त्यांच्या प्रतिभेला, त्यांच्या कवी मनाला व प्रेमळ स्मृतीला आमचे प्रणाम!

'ऐका गोव्याचा आक्रोश' पुस्तकाचे प्रकाशन

गोवा हा सर्वांग सुंदर प्रदेश म्हणून आज सर्वत्र ओळखला जात आहे. परंतु येथील सत्य परिस्थिती वेगळी आहे. गोव्याचे गोवेकर पण आज नष्ट होत चालले आहे. गोव्याच्या जमिनी पुढील पिढीसाठी राखून ठेवण्याची आवश्यकता असून गोवेकरांनी आपल्या जमिनी विकू नयेत, तसेच गोव्याचा प्रती सिंगापूर होऊ देऊ नये, असे आवाहन माजी मंत्री तथा पर्यावरणवादी माथानी साल्दाणा यांनी मडगाव येथे केले.

निवृत्त शिक्षक तसेच समाज कार्यकर्ते मार्टिन मिनीन फर्नांडीस यांच्या 'ऐका गोव्याचा आक्रोश' या इंग्रजी व मराठी पुस्तकांच्या प्रकाशन सोहळ्यात ते बोलत होते. कार्यक्रमाच्या अध्यक्षस्थानी 'मार्ग'चे निमंत्रक तथा स्वातंत्र्य सैनिक गुरुनाथ केळेकर, मिशन बायपासचे प्रदीप काकोडकर व सदर पुस्तकाचे लेखक मार्टिन फर्नांडीस उपस्थित होते.

गोव्यातील जमिनी आज विदेशी लोकांना विकल्या जातात. त्यावर बंदी घालणारे विधेयक विधानसभेत यायलाच पाहिजे यावरही त्यांनी भर दिला. गोव्यात प्रत्येक गोष्टीविरुद्ध आवाज उठविण्याची वेळ का येऊ लागली याचाही विचार होण्याची गरज त्यांनी व्यक्त केली.

आज अनेक समस्या गोव्यासमोर उभ्या ठाकल्या आहेत. या सर्व समस्या मानवनिर्मित असल्याने माणसानेच त्यावर तोडगा काढणे आवश्यक असल्याचे मत गुरुनाथ केळेकर यांनी व्यक्त केले. आम्ही गोव्याला स्वातंत्र्य

मिळावे म्हणून लढा दिला. आम्हाला स्वातंत्र्य सैनिक हे पद लाभले, हे खरे असले तरी गोवा अजून खऱ्या अर्थाने स्वतंत्र झालाच नाही. म्हणून गोव्याविषयी प्रेम बाळगून जे आज अन्यायाविरुद्ध आवाज उठवितात त्यांनाच आज खरे स्वातंत्र्य सैनिक म्हणावे लागेल असे केळेकर म्हणाले.

खाण व्यवसायामुळे गंभीर परिणाम : गोव्यात सुरु असलेल्या खाण व्यवसायावर आता कुणाचेच नियंत्रण राहिलेले नाही. त्याचे गंभीर परिणाम आम्हाला भोगावे लागतील असे मिशन बायपासचे प्रदीप काकोडकर म्हणाले. 'ऐका गोव्याचा आक्रोश' मधून मार्टिन फर्नांडीसने गोव्याच्या सत्य परिस्थितीवर प्रकाश टाकलेला असून उद्याच्या गोव्यात गोव्याचे अस्तित्वच नष्ट झालेले आपल्याला दिसून येणार असल्याचे गोव्याचे भयानक विदारक चित्र सदर पुस्तकात चित्रीत केलेले आहे. तसेच हे पुस्तक विधानसभेचे बायबल व्हावे अशी इच्छा त्यांनी व्यक्त केली. गोवा व्हिजन २०३५ साली डॉ. रघुनाथ माशेलकर यांच्या नेतृत्वाखाली जी समिती स्थापन करण्यात आलेली आहे, त्या समितीला सदर पुस्तक भेट दिले गेले पाहिजे, जेणेकरून गोव्याच्या आक्रोशावर नियंत्रण ठेवणे शक्य होईल असे काकोडकर म्हणाले.

सदर पुस्तकाचे लेखक मार्टिन फर्नांडीस यांनी प्रास्ताविक केले. शेवटी इंजीनियर शैलेश संझगिरी यांनी आभार मानले. मडगांव पालिका सभागृहात झालेल्या या कार्यक्रमाला सर्व थरातील लोक मोठ्या संख्येने उपस्थित होते.

Medium of In(?de)struction

I feel we are confusing the ongoing issue of medium of instruction with our skills of English language. Development of language skills and medium of instruction are entirely two different issues. I went through series of articles of noted educationists from all over the world to find out whether there is any inherent inter-dependence between the two. I couldn't find any.

As a journalist when I talk to the people supporting primary education in English medium, what I find is not hate for Konkani or mother tongue or even Goan culture, but a genuine concern for their children's language skills. They want their children to write and speak proper English, to face the world.

This concern is not widespread only among Christian Goans, but all – the Hindus, Muslims and even migrants belonging to all religions. They want their children to prosper. Knowing English is one issue, but having best knowledge of everything is equally an important issue. They feel – you can get it BEST if the child studies in English right from the beginning.

I don't find anything anti-national in this feeling nor do I find any anti-national tendency among the people who are demanding English medium. The confusion is about learning – Kindergarten in English, then primary in Konkani and again rest of education in English. It's all confusing for a child as well as the parents. Aren't the so called educationists responsible for this mess in Goa?

In 1991, the government decided not to give salary grants to English medium primary schools while also not opening government primary schools in English. To seek these salary grants, Diocesan Society's primary schools as well as few other private managements converted overnight their English-medium schools into Konkani, without even training their teachers to teach Konkani.

What is the outcome of it in the last two decades? In may Konkani schools, Konkani is taught in English. On the other hand, the state government has given permission to over hundred English medium private primary schools, without salary grants. The wealthy and the rich thus goes to English schools and the poor goes to Konkani or Marathi medium schools. It has created a feeling of depriving poor from learning English. Aren't educationists of Goa responsible for keeping silence over this discriminatory treatment?

And mind you, this has happened during Congress regime as well as the BJP regime. All politicians and all political parties are responsible for this mess.

But still I don't agree that English medium is a right

solution to clear this mess. Simply because English medium will not solve the basic problem – development of language skills of a child.

The reason is simple. Language of any child develops when the child learns it as a Language – a subject. It involves spelling, grammar, diction, pronunciation etc. To develop our English, we need to learn proper English, write proper English and speak proper English. Speaking Konglish is definitely not the solution for it. In fact, it spoils proper English of our children.

Michael Alexander Kirkwood Halliday (often M.A.K. Halliday), a British linguist who has developed an internationally influential grammar model "the systemic functional grammar", puts it in a concise manner. He categorises language in education in three ways: Learning Language, Learning through Language, Learning about Language,

In the issue of medium of instruction, I feel we are mixing these three different aspects and confusing the whole issue. Our basic concern is to Learn English. We need to develop the language skills. For this, we need to learn English as a subject – a language subject. To develop it further, we need to read English literature; not mere text books. To develop it much further, we need to write in English. And to test it, we need to speak English on public platforms, in a formal manner, not in conversations.

We also need to take some precautions so that our English is not spoiled. Because it is neither our mother tongue nor our native language. Our style and tone of speaking is Konkani. We thus need to avoid overuse of English in conversations. Because what we use in day-to-day conversations is normally a colloquial style. It's dangerous. The result is visible. In the name of English, we in Goa today speak Konglish to each other. It does not develop our language skill of English. It invariably spoils our English. Similarly, students have now started using this colloquial Konglish in sending sms or chatting on Facebook etc. Worst than that is the sms system itself, where all kind of short-cuts are used. It's not wrong. What's wrong is similar sms Konglish is used while answering question papers or even while sending emails. The applications I receive for jobs are full with such Konglish; no sign of good English.

On the other hand, medium of instruction is the issue pertaining to 'learning THROUGH language'. Learning is grasping. Learning is knowing. Learning is comprehending. The Oxford dictionary explains it in one

simple line: “learning is knowledge acquired by study.” It is acquiring knowledge – of a particular subject which we study. Language, here, is just a medium. A vehicle. And obviously, we will use the best vehicle possible to reach our destination – gaining knowledge of the particular subject. We will never use the vehicle to study the vehicle or know its mechanism, spare parts etc. For that, we will join automobile engineering. Means to study English, we will study English as a subject. We will not use medium of instruction to develop our skill of English language.

In simple, if we need to learn better, we should study it in the language which we understand better. If we go by this logic, I feel education of all Goans till highschool level should be in Konkani. That’s the best vehicle to acquire knowledge. But unfortunately, we in Goa have studied either in Marathi or English. Is this the reason our dropout rate is as high as 42 per cent? Do students get fed up of studies because they just cannot comprehend the subjects properly? Are they sitting in a wrong vehicle which they cannot drive, to reach the destination – the knowledge of different subjects?

I still cannot understand why there is such a hue and cry over medium of instruction at primary level when the rest of our education is fully in English. Has any child failed in the Fifth standard after shifting from Konkani or Marathi to English? Or the failure rate starts from the Seventh standard onwards? Why the dropout rate goes high from Eighth onwards? Is it because they did not study in English from the First to the Fourth, or because they are studying in English, which makes it very difficult for them to acquire knowledge of the subjects? Does the vehicle go out of control as the speed increases?

I feel it’s basically because we learn through English when our language skill of English is not at all developed properly at school level. We are not taught English as a

proper language at highschool level. It is also because we, the parents, are spoiling English of our children by conversing with them in Konglish. It is also because our children are not exposed enough to English literature. It is also because reading habits are dead and only television, MP3 player or FM channels have encompassed our lives. It is also because SMS has become our lifestyle. We are looking out for short-cuts in each and every sphere of our life. Even to develop our language skill of English, we are trying a short-cut of medium of instruction rather than concentrating more on reading literature, writing proper English and speaking proper English.

Similar is the situation of Konkani and Marathi languages in Goa. Even these languages are not taught in a scientific manner in the schools. Ultimately, this is a multilingual era. We in Goa have the best advantage of learning at least five languages here – Konkani, Marathi, Hindi, English and Portuguese. Instead of running behind a non-issue of medium of instruction to develop our language skills, if our education system concentrates more on developing our Goan children as multilingual youngsters, then we would be the BEST in the whole country.

The concern of parents of development of language skill is a genuine concern. But the solution explored for that – the medium of instruction – is completely a wrong strategy. Even if English medium private primary schools are given grants, the problem of acquiring knowledge of good English will not be solved. Because we are trying to treat the symptom, not the disease. It can be best explained in our own Konkani proverb – Khorjota Ekekoddem Ani Khorpita Dusurekoddem!

- Sandesh Prabhudesai
(Chief Editor of Prudent Channel)

Public outcry

Observing that the Digambar Kamat government is taking forward the process of cultural conversion initiated by the erstwhile Portuguese rulers in Goa, and some of the ‘de-culturised and de-nationalised’ ministers in this government who have never acknowledged the liberation of Goa, are preventing celebration of the golden jubilee of the state’s liberation, the three members of the Bharatiya Bhasha Suraksha Manch (BBSM) namely its convenor, Ms Shashikala Kakodkar, Mr Uday Bhembre and Mr Nagesh Karmali resigned from the Goa’s Golden Jubilee Development Council.

The BBSM further maintained that the Portuguese

language has now been replaced by English, and the government is hell bent upon anglicizing the next generations.

Mr Bhembre also announced that he is returning his State Cultural Award (2007-2008) for literature as well as his Sheno Goembab Konkani Bhasha Seva Puraskar (2008) of the Goa Konkani Akademi, along with mementos and Rs 50,000 award money. The celebrated Konkani poet and writer further resigned from the chairmanship and membership of Terminology Committee of the directorate of official language and membership of the general council of Kala Academy.

GOAN JEWELS

International swimmer Talasha Prabhu was presented the prestigious Dilip Sardesai Sports Excellence award 2011 at the hands of Goa Chief Minister Digamber Kamat at a function held at Dona Paula on 24th June, 2011.

The award, instituted by the state government, is given as a tribute to the legendary cricketer of Goan origin and a source of inspiration to the upcoming sports persons in attaining greater heights at the International arena. The award comprises a bronze plaque of Dilip Sardesai, a certificate and a cash prize of Rs two lakh.

The BCCI has instituted the DILIP SARDESAI Award for the best Indian player in every Test series between India and the West Indies.

The first DILIP SARDESAI Award, to the best Indian player of the Test series, will be presented at the BCCI Awards Ceremony for the year 2010-11.

Goan qualifiers Avdumber Hede (R) and Donovan Vaz pose along side the sportier Race Polo car. The duo from Margao earned a grand distinction of being selected among an all-Indian elite 20 to participate in the Volkswagen JK Tyre Polo Cup 2011

थोर नाट्यकलावंत श्री. प्रसाद सावकार यांचा त्यांच्या प्रदीर्घ व उत्तम नाट्य सेवेकरीता दीनानाथ मंगेशकर पुरस्कार प्रदान करण्यात आला. तसेच अखिल भारतीय नाट्य परिषदेचा यावर्षीचा नातू सीताराम राणे स्मृती जीवनगौरव पुरस्कार ज्येष्ठ रंगकर्मी प्रसाद सावकार यांना जाहीर झाला आहे. 'आमी गोंयकार' परिवारातर्फे त्यांचे अभिनंदन!

Shri Manguesh Kuttikar, Ace Archer, has been selected to represent Indian Team for World Archery Para Championship, Torino to be held at Italy.

Shri Kuttikar has secured Bronze Medal in Compound Men Team in the 1st APC Archery Cup Championship held at Bangkok, Thailand in May 2011. He has also secured 5 Gold Medals in National Para Archery Championship held at Amravati in March 2011

He is a victim of polio from a young age of five, but has not let his physical deformity subdue his will power and voracious ambition. He has, till date, accumulated achievements to his credit, which would, perhaps, be the envy of even any normal and physically sound person. He swam from Miramar to Ribandar Jetty blindfolded with his hands tied behind and completed a distance of 10 kms in 2 hours 50 minutes.

He is presently working in Mormugao Port Trust, Vasco. He had also represented Indian Team in International Swimming Championship for disabled held in England, 2006.

Goa's first international woman grandmaster Bhakti Kulkarni won the Asian Junior Chess Championship held at Bentota beach resort, in Colombo

Kulkarni (20), who has already won the under-14 and under-16 Asian crowns in 2006 and 2010, respectively, outwitted Sri Lankan A. Dissanayake to clinch the crown. "This victory is good because the World Chess Federation awards the winner with a norm of Woman Grandmaster and Bhakti will have seeding in the World Junior Championship (Athens, Greece) and Asian Junior Championship (Tashkent, Uzbekistan) in 2012," she said, commenting on her preparations for the world junior championship scheduled at Athens in 2012.

Felicitation of The Sons of The Soil

Eminent scientist Dr Raghunath Mashelkar was conferred the Lokmanya Matrubhumi Puraskar at the hands of noted nuclear scientist Dr Anil Kakodkar in the presence of Goa assembly speaker Pratapsinh Rane at Ravindra Bhavan, Margao. He was presented with a cash award of Rs 5.51 lakh and a citation. This Puraskar was instituted by Kiran Thakur, editor of Marathi daily Tarun Bharat. Dr Mashelkar is the second recipient of this award, the first being Dr. Anil Kakodkar

Speaking after he was being felicitated, Dr. Mashelkar, who is heading the Goa Golden Jubilee Development Council, unveiled a 'Panchasheel' doctrine, five-point formula for achieving Goa's Vision 2035. The five-point formula highlights on making Goa beautiful (sunder), prosperous (samruddha), balanced (santulit), peaceful (sushant) and satisfied (samadhani).

He said beautiful Goa was God's gift and needs to be preserved. He added that to be prosperous, Goa should have balanced development without destruction. He also said that Goa needs to remain peaceful both internally and externally so that it can have a satisfied populace.

"My Goa" and "Goa First" should be the key words, he said. "If that is there, then there should be no concern for the future of Goa," he emphasized.

Earlier, Mashelkar announced that he would donate the cash component of the award, Rs 5.51 lakh, besides contributing an equal amount of his own, to a charity organization working for the welfare of the elderly.

He also announced that the royalty earned by him through the sale of his book, "Reinventing India" released

on the occasion would go towards instituting a "gifted Indian" scholarship in the memory of his departed mother Anjali Mashelkar

Earlier a procession was held in honour of Dr Raghunath Mashelkar, who was accompanied along with his wife Ms Vaishali Mashelkar, around the Margao town; in an open car which was accompanied by dancers dancing the traditional Goan dance Ghodemodni.

In his speech Dr. Mashelkar was emotionally choked while expressing his appreciation for the love he has got from Goans with a special mention of Shri. Shailesh Sanzgiri, who lead the audience to willingly donate one month of their lives to Dr. Mashelkar to enable him to live long enough to see his dream of Sampann Goa come true. Mr Sanzgiri did not stop at just the promise, but followed up with his mail to Dr Mashelkar informing him that he has made that wish to the almighty on his birthday. This fact finds a special mention in the preface of Dr. Mashelkar's recent book " Reinventing India"

"Dr. P. S. Ramani was awarded 2011 GOA SAMAJ SEVA BHUSHAN PURASKAR at a function in Panaji on 25th June 2011. The award is instituted by Ex-NCC organization in Goa.

Dr. Ramani was to be felicitated at the hands of Chief Minister Mr. Digambar Kamat. however MOI (Medium of Instruction) agitation in Goa prevented him from attending any functions.

Dr. Ramani as seen in the picture was then felicitated by Ex- Chief Minister of Goa, Dr. Wilfred D'souza."

Congratulations : Young Achievers

Daksha Atish Naik

Daughter of Atish & Pratima
Student of Fatima Convent High
School, Margao, **Secured 95.80%** in
S.S.C. , Goa Board. **1st rank in state**

Pallavi Alias Laxmi Prashant Lawande

Daughter of Prashant & Hemangi
Lawande. Student of People's High
School, Panji. **Secured 92%** in S.S.C.,
Goa Board.

Ms Samrudhi Bandodkar

Daughter of Gajanan & Asmita
Student of Presentation High School,
Margao, **Secured 95.16%** in S.S.C. ,
Goa Board **2nd rank in state**

Ms Ambika Kamat

Daughter of Dr. Sima & Vishnu Kamat
Student of PES's SRSN HSS ,
Farmagudi, Ponda, **Secured 92%** in
HSC, Goa Board.

Risha Milind Hegde

Daughter of Milind & Sadhana Hegde
Student of Bhatiker Model High
School, Margao, **Secured 94.83%** in
S.S.C., Goa Board **3rd rank in state.**

Prachi Jaiprakash Mahale

Daughter of Jaiprakash & Supriya Pai.
Student of The New Education Institute.
Scored 92% for SSC Exam.
Goa Board.

Sharwani Laxmikant Sambari

Daughter of Laxmikant & Veena
Sambari. Student of Mahila & Nutan
English School, **Secured 94.16%** in
S.S.C. , Goa Board.

Gargi Shrivallabh Pai

Daughter of Shrivallabh & Krupa Pai.
Student of The Rosary High School,
Scored 91.5% for SSC Exam.
Goa Board.

Divyangi Kantik

Daughter of Krantikumar & Kalpana
Student of St. Colamba Giral High
School, **Secured 93.6%** in S.S.C.
Maharashtra board

Vedant Kunde

Boy of Trideep & Chhaya Kunde,
Student of Mahila Nutan English High
School, **Secured 90.16%** in S.S.C.
Goa Board.

Shaunak Jairam Kamat

Boy of Jairam & Jainisha
Student of Mahila & Nutan English
School. **Secured 93.1%** in S.S.C.,
Goa Borad.

AKHIL JAIWANT SINAI BHANGUI

Student of The New Education Institute.
Scored 90% for SSC Exam.
Goa Board.

' We publish the photos of students securing 90% and above. Here we have published the photos of only those who sent us their photos. There must be many more. 'Aami Goenkar' congratulates all of them. Photos recieved till August end will be covered in next issue.

For any correspondence, Please contact

Aami Goenkar

12/43, Khandke Building, Ground Floor,
J. K. Sawant Road, Opp. Shivaji Mandir,
Dadar (West), Mumbai - 400 016.
Phone : 65528694

To,